

" Bekännelse "[:-)

Jag har kommit till ett vägska, eller snarare hamnat i den fas i livet när jag egentligen inte bryr mig om vad omgivningen tycker. I alla fall på vissa områden. Visst vill jag känna mig omtyckt för den jag är, och jag bryr mig också om mina medmänniskor, hur de mår, vad de gör. Vill naturligtvis inte känna mig illa omtyckt eller behandla andra på fel sätt.

Men det som inte rör mig så mycket i ryggen längre, det handlar om lite mer triviala saker. Som t ex att gå in på cafeér, restauranger osv som är helt nya för mig...besöka tillställningar av olika slag... Det där att inte veta hur det ser ut, hur det går till, hur man gör...en enkel match för många, men för mig har det varit en slags noja i alla år. Förut var jag livrädd att göra bort mig, att få allas blickar riktade mot mig – men här och nu, idag & imorgon och även i övermorgon...så bryr jag mig inte...

Visst kan tankarna cirkla omkring i hjärnkontoret ändå – men numer struntar jag faktiskt i att jag inte hör till de världsvana, och om jag möjligtvis gör bort mig, så tänker jag "so what? det bjuder jag på!". Då har i alla fall alla runtomkring kanske fått sig ett gott skratt – och ett skratt förlänger ju livet sägs det, om mina fadäser bidrar till det, så var-så-god! *ler*

På det lite djupare planet har jag verkligen "hittat" mig själv på senare år. Jag har aldrig följt strömmen, men numer vågar jag ta för mig på ett helt annat vis. Det är en grymt förlösande känsla att gå min egen väg, satsa på det jag själv mår bra av, omge mig med människor som får mig att må gott i själen och veta att de njuter av mitt sällskap.

Numer väljer jag mina vänner på ett helt annat vis mot innan – mina själsfränder och "syskon", min familj, det är de människor som bjuder på sig själva,

som ger mening åt mitt liv – där det är ett givande och tagande från båda håll.

Livet är för kort för att man ska hålla fast vid kontakter som stjäl energi, som får en att må dåligt på ett eller annat sätt – inte ens blodsband kan längre påverka mig till att satsa hundra procent.

Att även satsa helhjärtat på hobbies & annat som ger mig glädje har blivit ännu mer viktigt för mig under detta decennium. Jag bär med mig min Canon överallt, gör mina vandringar i naturen, hoppar upp på min röda cykel och drar iväg på fototurné'. Skrivblock och pennor följer mig också på vägen, även ritblocket - kanske tecknar jag blommorna på ängen eller skriver om min upplevelse just då och där.

Livet är ett mysterium, människorna i det gör mig nyfiken. Livet är dessutom så kort att jag vill upptäcka, ta tillvara, njuta. Och sedan jag funnit mig själv på ett helt annat vis, lärt mig att strunta i olika "måsten" så gott det går, plockat bort energitjuvar & annat som stör och istället lagt den tiden på det som tillför, ja det är då jag verkligen börjat LEVA fullt ut. Och det är bara så enormt härligt!

Med min text vill jag också att JUST DU som läser den tänker till, tänker efter. Vilka prioriteringar vill du göra, vilka människor är det värt att satsa på, vad kan du plocka bort, vad vill du plocka in...Låt inte andra styra dig, finn dig själv och dina drömmar, lev livet på det sätt som får dig att må gott i själen – så långt det bara är möjligt.

Kram till just dig/Anitha

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Junitvillingen med Poeter.se id #27818 innehar upphovsrätten